

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0702 van 1 maart 2016
in de zaak 1314/0217/SA/2/0237

In zake: het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente BEVEREN**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Peter FLAMEY en Gregory VERHELST
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
departement RWO, afdeling OOST-VLAANDEREN

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Paul AERTS
kantoor houdende te 9000 Gent, Coupure 5
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomen
partij:* de bvba **STORM WAASLAND**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Jan BOUCKAERT en Stefanie FRANÇOIS
kantoor houdende te 1000 Brussel, Loksumstraat 25
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 8 november 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement RWO, afdeling Oost-Vlaanderen, van 24 september 2013, waarbij aan de tussenkomen partij, onder voorwaarden, een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een middenspanningscabine en twee schakelcabines met bijhorend kabeltracé, omleiden en inbuizen van grachten en toegangswegen (in het kader van de bouw van een vergund windpark).

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 9130 Beveren, Schoorstraat en met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie B, nummers 423, 424, 425A, 426A/2, 427A/2, 440, 445, 446, 447A, 448A, 450, 451B, 462, 465, 466, 484, 485 en 487A.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Met een beschikking van 18 maart 2014 heeft de Raad op grond van artikel 4.8.14, §1, eerste lid VCRO en artikel 16 van het besluit van de Vlaamse Regering houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 13 juli 2012 (Procedurebesluit) vastgesteld dat het beroep op het eerste gezicht kennelijk onontvankelijk lijkt aangezien het de verzoekende partij aan belang ontbreekt om als adviesverlenende instantie, op basis van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 6° VCRO, beroep in te stellen. De Raad verwees naar het arrest van 27 februari 2014 (nr. 32/2014) van het Grondwettelijk Hof.

De verzoekende partij heeft een verantwoordingsnota ingediend, waarna met een beschikking van 1 juli 2014 de Voorzitter van Raad heeft beslist dat het beroep niet kennelijk niet-ontvankelijk is en dat de procedure wordt voortgezet volgens de gewone rechtspleging.

2.

Met het arrest van 4 november 2014 met nummer S/2014/0143 heeft de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen en werd de behandeling van de vordering tot vernietiging toegewezen aan de eerste kamer.

Met een beschikking van 15 juli 2014 heeft de voorzitter van de Raad met toepassing van artikel 14 Procedurebesluit de behandeling van de zaak 1314/0217/SA/3/0237 toegewezen aan de derde kamer. Met een beschikking van 27 november 2015 heeft de voorzitter van de Raad de zaak doorverwezen naar de tweede kamer.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd in de samenhangende zaak met rolnummer 1314/0146/A/2/0160. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

3.

Het arrest van 4 november 2014 met nummer S/2014/0143 is aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 19 januari 2015.

De gemeente Beveren, vertegenwoordigd door de verzoekende partij heeft met een aangetekende brief van 13 februari 2015 tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend overeenkomstig artikel 4.8.19, tweede lid VCRO.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 26 januari 2016, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lieve JOOSEN die *loco* advocaten Peter FLAMEY en Gregory VERHELST verschijnt voor de verzoekende partij; advocaat Paul AERTS die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Stéfanie FRANÇOIS die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De bvba STORM WAASLAND verzoekt met een aangetekende brief van 1 augustus 2014 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 25 augustus 2014 de tussenkomende partij, die de aanvrager is van de vergunning, toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

Het verzoek is tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

1.

Op 13 oktober 2010 verleent de verwerende partij aan de nv STORM DEVELOPMENT een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden voor het bouwen van drie windturbines, met uitsluiting van de toegangswegen en de middenspanningscabine, op de percelen gelegen te 9130 Beveren, Schoorstraat, en met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie B nrs. 425A, 448A, 484 en 485.

Met een arrest van 28 september 2011 (nr. S/2011/0122) en een arrest van 10 juni 2014 (nr. A/2014/0426) verwerpt de Raad respectievelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van vermelde stedenbouwkundige vergunning, ingesteld door de gemeente BEVEREN. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1011/0267/SA/8/0438.

De stedenbouwkundige vergunning van 13 oktober 2010 voor het windturbinepark is definitief. Zij kent de volgende specifieke voorwaarden:

“ ...

- *de voorwaarden van Infrabel (bijlage) zijn na te leven*
- *de voorwaarden van de VMM (bijlage) zijn na te leven*
- *de voorwaarden van de Polder Land van Waas zijn na te leven*
- *de voorwaarden van Onroerend Erfgoed, archeologie, zijn te volgen (bijlage).*
- *betreffende de slagschaduwimpact, ijsprojectie, ijsval en geluidshinder dienen de nodige maatregelen getroffen te worden om te garanderen dat steeds aan de gestelde voorwaarden uit de omzendbrief EME/2006/01 — R0/2006/02: "Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines" wordt voldaan;*
- *de turbines dienen bebakend te worden volgens de categorie E uit de Circulaire Bebakening CIR-GDF 03.*
- *Noch op de mast, de gondel of de wieken mogen opzichtige publicitaire boodschappen aangebracht worden;*

- *De toegangswegen en de cabines dienen het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke aanvraag. De noodzakelijke werfwegen volgen evenwel het tracé van de voorgestelde toegangswegen*

...

De milieuvergunning voor het windturbinepark, op 25 november 2010 verleend door de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan de nv STORM DEVELOPMENT, is in beroep, door de Vlaamse minister voor leefmilieu, bevestigd op 5 juni 2013. De deputatie nam op 14 november 2013 akte van de overname van het windmolenpark door de tussenkomende partij. Met het arrest van 23 april 2015 (nr. 230.935) heeft de Raad van State de milieuvergunning vernietigd.

2.

Op 26 oktober 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een middenspanningscabine en twee schakelcabines met bijhorend kabeltracé, omleiden en inbuizen van grachten in het kader van de bouw van een vergund windpark van 3 windturbines”*. Het gaat om een aanvullende aanvraag op het op 13 oktober 2010 vergunde windturbinepark, gevolg gevend aan bovenvermelde, laatst geciteerde voorwaarde.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan ‘St. Nikolaas-Lokeren’ gelegen in agrarisch gebied. De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 10 december 2012 tot 8 januari 2013, worden zeven bezwaarschriften ingediend.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwontwikkeling, brengt op 20 november 2012 een gunstig advies uit en stelt als voorwaarde dat bij het aanleggen van kabels en het omleiden en inbuizen van grachten de toegankelijkheid van de aanpalende landbouwgebruiksgronden zoveel mogelijk dient verzekerd te blijven en dat de afwatering in de omgeving niet in het gedrang komt.

Polder Land van Waas brengt op 4 december 2012 een ongunstig advies uit.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 4 december 2012 een gunstig advies uit.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen – archeologie, brengt op 18 december 2012 een gunstig advies uit, onverminderd de vondstmelding.

De verzoekende partij verleent op 8 juli 2013 het volgende ongunstig advies:

“ ...

Aanduiding van Schoorstraat uitgevoerd met als toplaag 3m brede betonverharding, te verwijderen en terug te plaatsen signalisatieborden, middenspanningscabine op privaat domein met toegangsweg, nieuwe duikers, vergund kabeltracé, te verwijderen (en terug te plaatsen?) verlichtingspalen, kopmuren bij duikers, partieel op resp. openbaar en privaat domein.

Dit zijn allemaal werken die nodig zijn om de 3 turbines te kunnen bouwen, aangevraagd bij de Gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar die daartoe over geen titels beschikt om op de verbreding van de werken aan buurtweg nr. 12 tevens polderweg te kunnen

vergunnen. Deze titels kunnen o.m. zijn: volledig gelegen op openbaar domein (quod non), een goedgekeurd rooilijnplan (onbekend), gronden verworven in der minne of via onteigening voor openbaar nut (evenmin), een (minstens voorlopig) goedgekeurd RUP (onbekend).

Het hoort de gemeenteraad de verbreding van de weg goed te keuren. Dit is tot op heden niet het geval.

...

De verwerende partij beslist op 24 september 2013 de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Bepaling van het plan dat van toepassing is op de aanvraag

De aanvraag strijdt met het geldend voorschrift.

Artikel 4.4.9 §1 (...)

De aangevraagde werken vormen een inherent onderdeel van het op 13/10/2010 vergunde project voor de bouw van 3 windturbines.

(...)

Beschrijving van de omgeving en de aanvraag

Op 13/10/2010 werd een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd aan Storm, voor het oprichten van 3 turbines, parallel aan en ten noorden van de E34, te Beveren. Huidige aanvraag beoogt het oprichten van de nodige infrastructuur, zodat de turbines kunnen geëxploiteerd worden. Het betreft het bouwen van een middenspanningscabine en twee schakelcabines met bijhorend kabeltracé, omleiden en inbuizen van grachten. De schakelcabines hebben een oppervlakte van 2m op ca 1,8m. De hoogte bedraagt ca 1,20m. De middenspanningscabine heeft een oppervlakte van 8,6m op 3.10m en een hoogte van ca 3m. De toegangswegen hebben een breedte van 4,50m.

(...)

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De principiële rechtsgrond voor het project dient – zoals reeds hoger aangeschreven – gezocht in art. 4.4.9. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, waar voor een vergunning kan worden afgeweken van de bestemmingsvoorschriften van een plan van aanleg (in casu het vigerend gewestplan, dat het project situeert in agrarisch gebied), indien daarbij gerefereerd kan worden aan ‘voor de vergelijkbare categorie of subcategorie van gebiedsaanduiding bepaalde standaardtypebepalingen.

In de rubriek ‘afwijkingsbepalingen’ werd de inhoudelijke samenhang tussen de decretale bepalingen en het overeenkomstig type-voorschrift voor de categorie van gebiedsaanduiding ‘Landbouw’ vanuit de specifieke concordantieregeling uitvoerig toegelicht.

Op de Polder Land van Waas en de gemeente Beveren na, bracht iedere instantie een (voorwaardelijk) gunstig advies uit.

De gemeente Beveren baseert zich voornamelijk op het verbreden van de Schoorstraat: dit zou een gemeentelijke bevoegdheid zijn waardoor het bij gebrek aan titels jegens de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar onmogelijk is om hiervoor vergunning te verlenen. Uit het dossier blijkt echter dat er geen enkele verbreding van de Schoorstraat

beoogd wordt. De werfzone die aangeduid staat betreft zeker geen verbreding van de weg. Tevens heeft de aanvrager een overeenkomst dd. waarbij het Polderbestuur zich akkoord verklaart met het gebruik van de Schoorstraat indien het project definitief vergund wordt. De Schoorstraat is volgens het contract in eigendom van Polder Land van Waas en zij hebben dan ook de nodige bevoegdheid om dit contract te ondertekenen.

Een tweede argument dat de gemeente aanhaalt is de onvolledigheid van het aanvraagformulier. De aanleg van toegangswegen zou niet vermeld zijn. Zowel de plannen als het aanvraagformulier in dit dossier zijn wat dit betreft evenwel duidelijk. Beveren stelt ook: "de cabines zijn in een open gebied gelegen en tasten de open ruimte aan." De cabines hebben echter een heel beperkte impact door hun kleine volume en zijn verwaarloosbaar klein ten aanzien van de turbines zelf. Wel kan in de voorwaarden worden opgenomen dat de cabines moeten geïntegreerd worden in de omgeving door groenaanleg.

Het kabeltracé is vergund. Op 13/10/2010 werd een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd van de drie windturbines en het kabeltracé met uitsluiting van de toegangswegen en de middenspanningscabine.

Het omleiden of inbuizen van waterlopen staat in functie van de oprichting en de exploitatie van de turbines. De polder gaat akkoord met de inbuizingen, voor zover zij aan bepaalde voorwaarden voldoen. De aanvrager is bereid om hiermee rekening te houden; op 21 februari 2013 werd terzake een aanvullende nota bezorgd. Het aantal inbuizingen wordt tot het minimum beperkt en is het aantal lopende meter tijdelijk in te buizen grachten, veel groter dan de permanent in te buizen grachten. Dit blijkt uit een later toegevoegd plan. De niet permanente inbuizingen zullen binnen het jaar terug worden opgebroken. Dit zal in een voorwaarde worden opgelegd.

Wat de plannen betreft: de breedte van het transport staat ingetekend zowel op openbaar domein als op privé-domein. De aanvrager plant geen bijkomende verharding of verbreding van de Schoorstraat. Wel is een werfzone aangeduid waarbinnen de werken zullen uitgevoerd worden, dit betreft geenszins de verbreding van de Schoorstraat maar enkel een afbakening van de uiterste grens van de werken. De werfzone is in functie van de werken in de Schoorstraat (inbuizen grachten, verplaatsen verkeersborden, tijdelijke verhardingen met staalplaten) en de privé-domeinen afgebakend. Door de onduidelijkheid van de kadastrale grenzen kan hier de indruk gewekt worden dat deze over privé-eigendommen loopt. De aanvrager verklaart uitdrukkelijk dat deze enkel gebruik zal maken van de percelen die onder contract liggen of op het openbaar domein nl. de Schoorstraat in eigendom van het polderbestuur.

Andere opmerkingen van Beveren zijn: landschap, geluidshinder, het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, Deze elementen hebben in de eerste plaats betrekking op de turbines zelf en werden weerlegd binnen voormelde vergunning dd. 13/10/2010. Zij hebben evenwel geen betrekking op het voorwerp van de voorliggende aanvraag.

Naast de gemeente Beveren, bracht ook de Polder Land van Waas een ongunstig advies uit. Er werd evenwel een op 11/02/2012 een overeenkomst ondertekend werd tussen de Polder en de aanvrager. (sic) Uit het advies blijkt (bijlage) dat de Polder ervan uitgaat dat, mits de naleving van een aantal voorwaarden, een vergunning kan verleend worden. De opmerkingen van het advies kunnen worden opgelegd in de voorwaarden. Zoals voormeld is de aanvrager akkoord om een aantal bijstellingen te doen aan de uit te voeren werken.

Het advies van Duurzame Landbouwwontwikkeling kan niet akkoord gaan met het inbuizen van grachten. Deze grachten zijn evenwel noodzakelijk wil men de exploitatie van de reeds vergunde turbines mogelijk maken. Een groot deel van de inbuizingen, zal na de werken, terug opgebroken worden.

De bezwaren, geuit tijdens het openbaar onderzoek werden ongegrond bevonden.

Algemene conclusie

Tegen de stedenbouwkundige aanvraag zijn er, mits het naleven van de hierna gestelde voorwaarden geen Stedenbouwkundige bezwaren.

Bijgevolg wordt op 24-09-2013 het volgende beslist:

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geeft de vergunning af aan de aanvrager, die ertoe verplicht is

1° het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar per beveiligde zending op de hoogte te brengen van het begin van de werkzaamheden of handelingen waarvoor vergunning is verleend, ten minste acht dagen voor de aanvatting van die werkzaamheden of handelingen;

2° de volgende voorwaarden na te leven:

- De cabines worden omringd door een groenscherm van 1m breedte, aan te leggen in het plantseizoen volgend op de ingebruikname van de cabines.*
- De niet-permanente inbuizingen worden binnen het jaar na het uitvoeren van de werken, terug verwijderd.*
- De voorwaarden van het advies van de Polder Land van Waas zijn te volgen:*
 - o Er dienen greppels, kolkputten en controleputten voorzien te worden. De controleputten moeten max. om de 40m of tussen de aansluiting op de bestaande inbuizingen geplaatst worden. Er moeten buizen voorzien worden van diameter 50 m.*
 - o In agrarisch gebied adviseer de Polder om het maximum aan open grachten te behouden voor waterberging. ...”*

...”

Dit is de bestreden beslissing.

Mevrouw Christa VAN MIEGHEM, mevrouw Linda DE BOCK en de heren Jozef LENSSEN, Jan DE CLEENE en Jan BALLIAUW hebben met een aangetekende brief van 9 november 2013 bij de Raad een beroep ingesteld dat eveneens strekt tot de vernietiging van deze bestreden beslissing. Dit beroep is bij de Raad geregistreerd onder het rolnummer 1314/0146/A/2/0160.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering en zet uiteen dat het beroep is ingesteld door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beveren en niet - in tegenstelling tot het beroep in het dossier met rolnummer 1011/0267/SA/0438 - door de gemeente Beveren, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen. Aangezien het college van burgemeester en schepenen zich als adviserende instantie niet kan beroepen op artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 6° VCRO, zoals van toepassing ten tijde van het instellen van de vordering, moet de Raad de vordering afwijzen als niet ontvankelijk.

2.

De tussenkomende partij voert aan dat het verzoekschrift allerm minst duidelijk maakt in welke hoedanigheid en met welk belang de verzoekende partij optreedt en de vordering dus als niet ontvankelijk beschouwd moet worden. Zij stelt verder dat de Raad bij de beoordeling van de ontvankelijkheid enkel rekening kan houden met het inleidend verzoekschrift. De latere bijstellingen in de verantwoordingsnota zijn volgens de tussenkomende partij dan ook niet ontvankelijk.

Bijkomend sluit de tussenkomende partij zich aan bij de exceptie van de verwerende partij. Verwijzend naar het arrest van 27 februari 2014 (nr. 32/2014) van het Grondwettelijk Hof, kon het college van burgemeester en schepenen (als adviserende instantie) zich volgens de tussenkomende partij enkel beroepen op artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO, in welk geval het dan de rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die het kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing, voldoende waarschijnlijk moet maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moet omschrijven en tegelijk dient aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die het ondervindt of zal ondervinden.

3.

De verantwoordingsnota en de wederantwoordnota werden ingediend namens 'de gemeente Beveren, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen. In deze nota's wordt uitgelegd dat de verzoekende partij wel degelijk optreedt in naam en voor rekening van de gemeente Beveren in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO. Dat zij dit niet uitdrukkelijk vermeldt in haar verzoekschrift acht zij niet problematisch. De verzoekende partij werpt op dat geen enkele wettelijke noch reglementaire bepaling een vormvereiste voorschrijft over de identiteit van de verzoekende partij. Het is volgens haar noodzakelijk doch voldoende dat de procespartijen en de Raad de identiteit van de verzoekende partij kunnen nagaan aan de hand van het verzoekschrift en de elementen van het dossier. De verzoekende partij besluit dat de eventuele verkeerde vermelding van de verzoekende partij niet leidt tot de onontvankelijkheid van het verzoekschrift. Daarbij aansluitend merkt de verzoekende partij op dat de Raad haar belang in de huidige procedure reeds aanvaard heeft met een beschikking van 1 juli 2014.

Om haar uiteenzetting te staven verwijst de verzoekende partij naar het collegebesluit van 22 oktober 2013 waarin conform artikel 57, §3, 9° van het gemeentedecreet beslist wordt om in rechte op te treden. De verzoekende partij legt uit dat een vordering voor de Raad onontvankelijk is zolang het college van burgemeester en schepenen niet uitdrukkelijk beslist heeft om de gemeente in rechte te vertegenwoordigen. De verzoekende partij benadrukt dat de artikelen 57, §3, 9° en 193, eerste lid van het Gemeentedecreet bepalen dat dit een uitsluitende bevoegdheid is van het college van burgemeester en schepenen. Aangezien het college van burgemeester en schepenen beslist

heeft om in rechte op te treden, kan er volgens de verzoekende partij niet redelijk betwist worden dat zij optreedt namens de gemeente.

Verder maakt zij duidelijk dat ze wel degelijk een belang heeft om op te treden namens de gemeente. Zo oordeelde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 27 februari 2014 met nummer 32/2014 dat een gemeente een belang kan aantonen wanneer de bestreden vergunningsbeslissing het beleid van de gemeente doorkruist, wat kan blijken uit het feit dat het schepencollege als adviserende instantie in de bijzondere procedure, een ongunstig advies heeft verleend. Zij beklemtoont verder dat dit negatieve advies niet alleen verband houdt met de negatieve gevolgen van het windturbinepark zelf, maar ook de onlosmakelijke band aantoont tussen de windturbines en de voorliggende aanvraag.

In antwoord op de exceptie van de tussenkomenende partij licht de verzoekende partij – als vertegenwoordiger van de gemeente - toe dat zij haar belang en hoedanigheid wél kan aantonen in de verantwoordingsnota aangezien de Raad er uitdrukkelijk zelf om verzocht. In laatste instantie benadrukt de verzoekende partij dat artikel 4.8.11, §1, eerste lid VCRO is gewijzigd en punt 7° van die bepaling nu voorschrijft dat het college van burgemeester en schepenen wel als adviserende instantie een beroep kan instellen voor de Raad. Aangezien procedurebepalingen volgens haar een onmiddellijke werking hebben op reeds hangende procedures, kon de verzoekende partij zich uitdrukkelijk op die bepaling beroepen.

Tot slot blijft de verzoekende partij in haar wederantwoordnota, waar zij zich voorstelt als optredend voor rekening en als vertegenwoordiger van de gemeente Beveren, bij haar standpunt zoals verwoord in de verantwoordnota dat twee prejudiciële vragen moeten gesteld worden indien de Raad toch tot de onontvankelijkheid van de vordering zou beslissen.

Beoordeling door de Raad

1.

Voorafgaand: over de exceptie van de tussenkomenende partij waar deze betwist dat de verzoekende partij haar hoedanigheid en belang kon verduidelijken in de verantwoordingsnota.

De stelling dat een verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze haar hoedanigheid en belang kan verduidelijken in een verantwoordingsnota is ongegrond.

Met de decreetswijziging van 6 juli 2012 heeft de decreetgever een procedure van vereenvoudigde behandeling ingevoerd voor beroepen die op het eerste gezicht, dit is na kennisname van het inleidend verzoekschrift, kennelijk niet-ontvankelijk lijken te zijn. De decreetgever heeft in deze vereenvoudigde procedure aan de verzoekende partij de mogelijkheid tot tegenspraak geboden door na de vaststellingen van de Raad een verantwoordingsnota in te dienen, beperkt tot de gedane vaststellingen (artikel 4.8.14 VCRO).

Terzake heeft de Voorzitter van de Raad bij beschikking van 18 maart 2014 vastgesteld dat er geen duidelijkheid lijkt te bestaan over de hoedanigheid en het belang van de verzoekende partij: zowel in het verzoekschrift als in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 22 oktober 2013 wordt op het eerste gezicht het college van burgemeester en schepenen aangeduid als verzoekende partij. De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partij haar belang lijkt te steunen op artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 6° VCRO, verwijst vervolgens naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 februari 2014 (nr. 32/2014) om dan te besluiten dat het beroep kennelijk niet-ontvankelijk lijkt. De Raad verzoekt de verzoekende partij om in haar verantwoordingsnota *‘aan te duiden waar en op welke wijze zij in haar verzoekschrift haar belang en hoedanigheid heeft omschreven’*.

Of de verzoekende partij buiten de krijtlijnen van de gevraagde 'verduidelijking' is getreden, zal blijken uit de verdere beoordeling.

Nuttig is het nu reeds op te merken dat de verantwoordingsnota niet kan dienen ter uitbreiding of aanvulling van het verzoekschrift.

Artikel 11, tweede lid, 2° en 5° Procedurebesluit vereist immers dat het inleidend verzoekschrift een vermelding moet bevatten van de hoedanigheid van de verzoekende partij en een omschrijving van diens belang. Deze vormvereisten zijn, op grond van artikel 4.8.12 VCRO, gelezen in samenhang met artikel 13 Procedurebesluit, niet regulariseerbaar.

Tot slot moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij ten onrechte uit de beschikking van 1 juli 2014 afleidt dat de Raad diens belang in de huidige procedure reeds erkend heeft. Zoals uiteengezet, oordeelt de Raad in die beschikking enkel dat, gelet op de verantwoordingsnota van de verzoekende partij, de vordering 'op het eerste gezicht' niet langer kennelijk niet ontvankelijk is. Dit neemt niet weg dat Raad in de loop van de vernietigingsprocedure alsnog tot de onontvankelijkheid van de vordering kan besluiten.

Tevens verwijst de Raad naar het eerdere arrest inzake de schorsingsvordering van 4 november 2014 (nr. S/2014/0143) waarin geoordeeld werd dat er redenen waren om aan te nemen dat de voorliggende vordering mogelijk onontvankelijk is bij gebrek aan belang en hoedanigheid om als adviserende instantie op te treden en waarin de Raad de verzoekende partij alsnog uitnodigde om in haar wederantwoordnota hierover duidelijk standpunt in te nemen. De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat de Raad haar belang reeds aanvaard zou hebben. Een onderzoek naar de hoedanigheid en het belang van de verzoekende partij is dus alsnog aan de orde.

De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid zou hebben om haar hoedanigheid en belang 'te verduidelijken' in een verantwoordingsnota of in haar wederantwoordnota. De Raad stelt enkel voorop dat, gelet op artikel 11, tweede lid, 2° en 5° Procedurebesluit, deze 'verduidelijking' aanknopingspunten moet vinden in het inleidend verzoekschrift zodat uitbreidingen en aanvullingen die vreemd zijn aan het inleidend verzoekschrift als onontvankelijk moeten afgewezen worden.

2.

De bestreden beslissing werd genomen binnen de bijzondere procedure, zoals bedoeld in artikel 4.7.26 VCRO. Artikel 4.7.26, §1 VCRO bepaalt dat een vergunning binnen de bijzondere procedure wordt afgeleverd door hetzij de Vlaamse regering of de gedelegeerde stedenbouwkundige ambtenaar, hetzij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Terzake heeft de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar de stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorwaarden en kan alleen hij beschouwd worden als "het bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan".

In de bijzondere procedure heeft het college van burgemeester en schepenen alleen een adviserende functie overeenkomstig artikel 4.7.26, §4, 2° VCRO. In het inleidend verzoekschrift, bij de 'samenvatting van de feiten', verwijst en citeert de verzoekende partij dit (ongunstig) advies integraal.

Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO bepaalde, vóór het werd vervangen bij artikel 4 van het decreet van 18 november 2011 tot wijziging van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van de VCRO inzake de beroepsmogelijkheden, dat het college van burgemeester en schepenen als een bij het dossier betrokken adviserende instantie, aangewezen krachtens artikel 4.7.26, §4, 2° VCRO, een beroep kon instellen bij de Raad.

Sinds de inwerkingtreding van het voormelde artikel 4 van het decreet van 18 november 2011, dat artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO verving, kan het college van burgemeester en schepenen dat niet langer.

Na de inwerkingtreding van de wijziging door het vermeld artikel 4 van het decreet van 18 november 2011 (29 december 2011), luidde die bepaling als volgt :

*“§ 1. De beroepen bij de Raad kunnen door volgende belanghebbenden worden ingesteld:
(...)
6° de leidend ambtenaar of bij afwezigheid diens gemachtigde van het departement of agentschap, waartoe de adviserende instantie behoort, aangewezen krachtens artikel 4.7.16, § 1, eerste lid, respectievelijk artikel 4.7.26, § 4, 2°, op voorwaarde dat die instantie tijdig advies heeft verstrekt of ten onrechte niet om advies werd verzocht.”*

De inhoud van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO werd overgenomen in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 6° VCRO, zoals vervangen bij artikel 5 van het decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de VCRO, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft.

In antwoord op een door de Raad gestelde prejudiciële vraag heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 27 februari 2014 (nr. 32/2014) gesteld dat de onmogelijkheid voor het college van burgemeester en schepenen om als adviserende instantie een vordering in te leiden bij de Raad geen schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het Hof vervolgt dat er geen onevenredige gevolgen zijn aangezien ook een gemeente, op grond van artikel 57, §3, 9° *juncto* artikel 193 van het gemeentedecreet in rechte voor de Raad kan optreden en aldaar vertegenwoordigd wordt door het college van burgemeester en schepenen. Op die wijze kan een gemeente bij de Raad een beroep instellen wanneer het rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge een volgens de bijzondere procedure genomen vergunningsbeslissing. Het Hof verwijst naar artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO, zoals vervangen bij het artikel 5 van het decreet van 6 juli 2012.

Dat is met name het geval volgens het Hof wanneer de bestreden vergunningsbeslissing het beleid van de gemeente doorkruist, wat kan blijken uit het feit dat het college van burgemeester en schepenen, als adviserende instantie in de bijzondere procedure, een ongunstig advies heeft verleend of voorwaarden heeft geformuleerd die niet in de vergunning werden opgenomen.

3.

Zoals hierboven reeds gesteld bevatten de artikelen 11, tweede lid; 2° en 5° van het Procedurebesluit vormvereisten die niet regulariseerbaar zijn. Om ontvankelijk te zijn moet niet noodzakelijk de decreetsbepaling zelf worden weergegeven. Voldoende is dat duidelijk wordt gemaakt in welke hoedanigheid de verzoekende partij zich aanbiedt en op welk belang zij zich steunt bij de indiening van haar vordering.

De hoedanigheid is de rechtstitel die de bevoegdheid verleent om een geschil door een rechter te laten beslechten.

Waar de hoedanigheid of de procesbevoegdheid van een procespartij doorgaans samenvalt met de rechtvaardiging van het belang, en dit telkens wanneer de vordering wordt uitgeoefend door diegene die houder is van het recht waarvan de erkenning wordt opgeëist, is dit anders bij een procespartij die optreedt namens een andere partij en dus zelf geen houder is van het materiële recht.

Het is dan ook van het grootste belang te kunnen uitmaken of het college van burgemeester en schepenen in onderhavige procedure optreedt ter vrijwaring van haar eigen zelfstandig

vorderingsrecht, met name als adviserende instantie (wat zij ten tijde van het instellen van de procedure echter niet meer kon, zie hiervoor punt 2) dan wel of het college van burgemeester en schepenen hier optreedt als vertegenwoordiger van de gemeente, ter vrijwaring van de gemeentelijke belangen.

4.

Het inleidend verzoekschrift vermeldt niet uitdrukkelijk of de verzoekende partij optreedt op grond van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO (hinder en nadelen) dan wel op grond van 4.8.11, §1, eerste lid, 6° VCRO (adviesverlenende instantie). De noties ‘college van burgemeester en schepenen’ en ‘gemeente’ worden ook wel door elkaar gebruikt. Het argument van de verzoekende partij dat het gebruikelijk is dat deze noties door elkaar worden gebruikt, mist iedere relevantie en houdt in hoofde van de verzoekende partij enkel een zekere onzorgvuldigheid in nu het juist haar plicht is om met duidelijk en concrete gegevens haar hoedanigheid en belang aan te duiden en te omschrijven.

4.1

De Raad ontleedt het inleidend verzoekschrift en merkt op dat de verzoekende partij zich daar aanmeldt als *“het College van Burgemeester en Schepenen”* en niet *“als de gemeente Beveren vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen”*. Dit laatste deed zij nochtans wel in de bij de Raad gekende zaak met rolnummer 1011/0267/SA/3/0438. Na aanduiding van de verwerende partij vat zij de feiten samen waarin zij in eerste instantie verwijst naar het ongunstig advies van het college van burgemeester en schepenen van 8 juli 2013 en dit ook volledig citeert. Er wordt vervolgd met een verwijzing naar de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening zoals verwoord in de bestreden beslissing om te besluiten dat een vergunning werd afgeleverd aan de aanvrager. In rechte wordt dan weer door het college van burgemeester en schepenen de geschonden geachte regelgeving aangeduid en de wijze waarop deze naar haar oordeel werd geschonden. Dit alles lijkt reeds te doen vermoeden dat de verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van adviserende instantie in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 6° VCRO, te meer daar de verzoekende partij haar verzoekschrift enkel opbouwt vertrekkende vanuit de gedachte dat zij in onderhavige zaak een ongunstig advies heeft verleend op 8 juli 2013.

De enkele zinsnede in het verzoekschrift dat *“Volgend op de betekening van de vergunning op 25 september 2013, dient de gemeente binnen de gestelde termijn conform art. 4.8.16 op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring in”*, doet niet anders besluiten, te meer daar in de hoedanigheid van ‘Gemeente’ het verzoekschrift geen enkele verduidelijking bevat en ook niet ingaat op de gemeentelijke belangen die zij zou vertegenwoordigen.

4.2

De verzoekende partij tracht dit alles te weerleggen door zich in haar verantwoordingsnota en haar wederantwoordnota voor te stellen als de *“gemeente Beveren, vertegenwoordigd door haar College van Burgemeester en Schepenen”*, en te verwijzen naar de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 22 oktober 2013.

De Raad stelt vast dat de beslissing van het schepencollege om in rechte op te treden niet in het minst vermeldt dat het college van burgemeester en schepenen beslist heeft op te treden in naam en voor rekening van de gemeente. Integendeel stelt de Raad vast dat deze beslissing om in rechte op te treden uitdrukkelijk vermeldt dat het College in rechte oordeelt dat de vergunning geschorst en vernietigd dient te worden. Vervolgens wordt in artikel 1 van dezelfde beslissing gesteld dat *“het College beslist om een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van de stedenbouwkundige vergunning in te dienen”*. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in die beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het negatieve advies dat zij heeft gegeven tijdens de bijzondere procedure.

Het loutere feit dat in de beslissing om in rechte op te treden wordt verwezen naar artikel 193 van het gemeentedecreet doet geen afbreuk aan het voorgaande. Mede uit het cassatie-arrest van 7 juni 2013 (nr. 223.770) blijkt dat een beslissing om in rechte op te treden noodzakelijk doch voldoende is, terwijl de hoedanigheid en het belang uit het verzoekschrift moeten kunnen afgeleid worden.

In het licht van het voorgaande oordeelt de Raad dat het niet redelijk betwist kan worden dat de verzoekende partij haar vordering heeft ingesteld in de hoedanigheid van adviserende instantie in de zin van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 6° VCRO. Zoals hierboven reeds gesteld, kon zij dit echter niet meer ten tijde van het instellen van de vordering.

5.

Zoals in de verantwoordingsnota en wederantwoordnota correct opgeworpen, neemt het voorgaande niet weg dat een gemeente op grond van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep kan instellen bij de Raad wanneer ze rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge een volgens de bijzondere procedure genomen vergunningsbeslissing. De Gemeente moet in dat geval haar belang voldoende waarschijnlijk en concreet maken en aantonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan met de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing. De Raad kan hierbij, gelet op artikel 11, tweede lid; 5° van het Procedurebesluit, enkel rekening houden met de argumentatie ontwikkeld in het inleidend verzoekschrift. Een later gegeven verduidelijking kan enkel aanvaard worden wanneer wordt aangeknoopt met wat reeds in het inleidend verzoekschrift werd aangegeven.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest van 27 februari 2014 (nr. 32/2014) aangegeven dat hinder en nadelen in hoofde van een gemeente kunnen afgeleid worden *“wanneer de bestreden vergunningsbeslissing het beleid van de gemeente doorkruist, wat kan blijken uit het feit dat het college van burgemeester en schepenen, als adviserende instantie in de bijzondere procedure, een ongunstig advies heeft verleend of voorwaarden heeft geformuleerd die niet in de vergunning werden opgenomen”*.

5.1

Voorwaarde voor dit alles is evenwel dat de verzoekende partij, om zich op ‘hinder en nadelen’ te kunnen beroepen, moet verschijnen als gemeente. Zoals reeds uiteengezet onder punt 4 kan uit het verzoekschrift en de latere verduidelijkingen niet afgeleid worden dat de verzoekende partij zich in de onderhavige procedure heeft aangemeld in haar hoedanigheid van vertegenwoordiger van de gemeente.

Dat de verzoekende partij deze vaststelling tracht te vermijden door in het opschrift van de wederantwoordnota uitdrukkelijk de gemeente Beveren als verzoekende partij te vermelden, kan dit gebrek niet verhelpen. Een partij kan in de loop van de procedure niet van hoedanigheid wijzigen. De Raad kan dan ook geen acht slaan op het aanduiden van de gemeente Beveren als verzoekende partij in de wederantwoordnota.

De verzoekende partij blijft in de verantwoordingsnota en wederantwoordnota voorhouden dat zij als college van burgemeester en schepenen optrad als vertegenwoordiger van de gemeente. Zoals reeds gesteld wijzigt zij hierdoor haar hoedanigheid en treedt zij niet meer op met haar autonome bevoegdheid van college als adviserende instantie die haar procesbevoegdheid en belang om bij de Raad een vordering in te stellen ontleende aan de vroegere versie van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO. Deze mogelijkheid werd echter niet meer voorzien sinds de inwerkingtreding van het voormelde artikel 4 van het decreet van 18 november 2011, dat artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO verving. De inhoud van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 6° VCRO werd overgenomen in artikel 4.8.11, eerste lid, 6° VCRO, zoals vervangen bij artikel 5 van het decreet van 6 juli 2012, zodat de

verzoekende partij zich ten tijde van het instellen zich niet op haar autonome procesbevoegdheid en belang als adviserende instantie kon beroepen.

Pas bij artikel 63 van het decreet van 4 april 2014 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot de ruimtelijke ordening en het grond- en pandenbeleid (B.S. 15 april 2014, 32.340), is aan artikel 4.8.11, §1, eerste lid VCRO, de volgende bepaling toegevoegd:

“§1 De beroepen bij de Raad kunnen door de volgende belanghebbenden worden ingesteld:

(...)

7° het college van burgemeester en schepenen voor vergunningen, afgegeven binnen de bijzondere procedure, op voorwaarde dat het tijdig advies heeft verstrekt krachtens artikel 4.7.26, § 4, eerste lid, 2°, of ten onrechte niet om advies werd verzocht.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, kan zij zich niet beroepen op deze bepaling, die nog niet in werking getreden was op het ogenblik van de indiening van haar verzoekschrift.

5.2

Uit het geheel van het verzoekschrift en de verduidelijkingen in de verantwoordingsnota en de wederantwoordnota blijkt niet dat de oorspronkelijk aangegeven hoedanigheid tot een andere conclusie moet leiden. Integendeel moet vastgesteld worden dat het college zich aanvankelijk nooit heeft voorgesteld als ‘vertegenwoordiger van de gemeente’ en de beslissing om in rechte op te treden doet niet anders besluiten.

Uit het loutere feit dat het college van burgemeester en schepenen een ongunstig advies heeft uitgebracht over de aanvraag, kan ook niet zonder meer worden afgeleid dat het beleid van de gemeente wordt doorkruist. Minstens toont de verzoekende partij niet concreet aan welke specifieke ruimtelijke behoeften in het gedrang kunnen komen en op welke wijze dit haar ruimtelijke orderings- en stedenbouwkundig beleid doorkruist. Art. 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist juist dat concreet wordt gemaakt op welke wijze het gemeentelijk beleid wordt doorkruist door de bestreden beslissing. Algemene formuleringen volstaan derhalve niet.

6.

Tot slot beroept de verzoekende partij zich op het artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en op artikel 13 van de Grondwet om te stellen dat procedureregels niet op buitensporig formalistische wijze mogen worden toegepast en dat niemand tegen zijn wil van zijn ‘natuurlijke’ rechter kan worden gehouden.

In de mate dat de Raad het beroep onontvankelijk zou verklaren, vraagt de verzoekende partij volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt art. 4.8.11, §1 VCRO, al dan niet in samenhang gelezen met art. 11 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen art. 13 van de Grondwet en art. 6 EVRM in de mate dat een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen onontvankelijk zou zijn omdat in het verzoekschrift niet zou worden aangeduid op welk onderdeel van art. 4.8.11, §1, eerste lid, 1° tot en met 6° VCRO het belang wordt gebaseerd en een verzoekende partij niet de mogelijkheid wordt geboden om het belang in een later procedurestuk te omschrijven, aan te vullen of te verduidelijken?”

“Schendt art. 4.8.11, §1 VCRO, al dan niet in samenhang gelezen met art. 11 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen art. 13 van de Grondwet en art. 6 EVRM in de mate dat een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen onontvankelijk zou zijn omdat het

verzoekschrift en/of de beslissing van het Schepencollege om in rechte te treden in de bijzondere vergunningsprocedure enkel zou aanduiden dat het Schepencollege de verzoekende partij zou zijn, terwijl uit het geheel verzoekschrift kan worden afgeleid dat het beroep werd ingediend door de gemeente namens het Schepencollege en zonder dat een mogelijkheid wordt geboden om de aanduiding van de verzoekende partij in een later procedurestuk te verduidelijken of recht te zetten?”

Zoals reeds vastgesteld door het Grondwettelijk Hof (arrest van 30 september 2010, nr. 109/2010) mogen rechtscolleges, bij toepassing van de procedureregels en in het bijzonder van het belangvereiste, geen overdreven formalisme aan de dag leggen. Het recht op een eerlijk proces en toegang tot een rechter, zoals vastgelegd in artikel 6 van het EVRM en artikel 13 GW, en voor het ‘betrokken publiek’ ook vastgelegd in artikel 9,2 van het verdrag van Aarhus wordt echter alleen maar aangetast wanneer de reglementering ervan niet langer de doelstellingen van de rechtszekerheid en de behoorlijke rechtsbedeling dient en een soort van hinderpaal vormt die de rechtszoekende verhindert zijn geschil ten gronde door het bevoegde rechtscollege beslecht te zien. Hieruit volgt dan ook dat het recht op toegang tot de rechter het voorwerp kan uitmaken van decretale voorwaarden en beperkingen voor zover deze geen afbreuk doen aan de essentie zelf van het recht op toegang tot de rechter.

Op grond van artikel 14, §2 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, kan er tegen uitspraken van de Raad cassatieberoep bij de Raad van State worden ingesteld. In overeenstemming met artikel 26, §2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is de Raad er niet toe gehouden om de door de verzoekende partij opgeworpen prejudiciële vragen te stellen als artikel 4.8.11, §1 VCRO in samenhang met artikel 11 van het Procedurebesluit de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen klaarblijkelijk niet schendt.

Het door de verzoekende partij gevoerde ontvankelijkheidsdebat heeft in wezen betrekking op de wijze waarop de Raad de begrippen ‘hoedanigheid’ en ‘belang’ concreet invult.

De Raad heeft hierboven reeds de grondslag van de onontvankelijkheid aangeduid: artikel 4.8.11, §1, eerste lid VCRO duidt de belanghebbenden aan die bij de Raad een vordering kunnen instellen. Overeenkomstig artikel 11, tweede lid; 2° en 5° Procedurebesluit moet het inleidend verzoekschrift vermelden in welke hoedanigheid de verzoekende partij haar vordering instelt en moet er een omschrijving van het belang gegeven worden. Deze vormvoorschriften zijn niet regulariseerbaar. De Raad heeft hierboven reeds aangegeven dat een verzoekende partij niet noodzakelijk naar een bepaald decreetsartikel moet verwijzen, maar dat het verzoekschrift zodanig moet opgesteld zijn dat op eenvoudige wijze kan afgeleid worden in welke hoedanigheid en steunende op welk belang een partij voor de Raad verschijnt. Terzake werd, in het kader van de vereenvoudigde procedure een verantwoordingsnota gevraagd en kon de verzoekende partij verduidelijking geven. Ook in haar wederantwoordnota kon zij dit doen. De Raad gaf hierboven eveneens aan dat dergelijke verduidelijking niet inhoudt dat een partij haar hoedanigheid kan wijzigen, noch zich kan steunen op een totaal ander belang.

De Raad heeft op grond van het inleidend verzoekschrift, de beslissing om in rechte te treden, de verduidelijkingen in de verantwoordingsnota en de wederantwoordnota aangenomen dat de verzoekende partij terzake verschijnt in haar hoedanigheid van adviserende instantie waarbij zij haar belang rechtstreeks uit artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 6° VCRO haalt, wat zij ten tijde van het instellen van de vordering, gelet op de gewijzigde decreetsbepalingen, niet meer kon.

De Raad heeft hierboven eveneens aangegeven dat in principe de gemeente ook een vordering kan inleiden bij de Raad als derde belanghebbende, op grond van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO, voor zover hinder en nadelen aannemelijk worden gemaakt. De Raad stelde terzake dat

niet kon aangenomen worden dat de verzoekende partij verscheen als vertegenwoordiger van de gemeente, en gaf tevens aan dat het niet volstond louter te verwijzen naar het negatief advies dat het college van burgemeester en schepenen had verleend, zonder dit concreet op haar stedenbouwkundig en planologisch beleid te betrekken.

Er moet dan ook vastgesteld worden dat er in principe mogelijkheden waren om een vordering bij de Raad in te leiden, maar dat de verzoekende partij niet verschenen is in de juiste hoedanigheid noch onder verwijzing naar het rechtens vereiste belang.

Gelet op de reeds vastgestelde gronden van onontvankelijkheid bestaat er geen aanleiding in te gaan op het verzoek van de verzoekende partij om de voorgestelde prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

7.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij het beroep niet heeft ingesteld “als vertegenwoordiger van de gemeente”, die als rechtspersoon rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen zou kunnen ondervinden als gevolg van de bestreden beslissing, maar wel als “college van burgemeester en schepenen”, in haar hoedanigheid van adviserende instantie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt tevens dat een college van burgemeester en schepenen zich, op het ogenblik van het instellen van de vordering tot vernietiging, niet kon beroepen op artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 6° VCRO, omdat er toen immers, volgens deze bepaling, geen beroep mogelijk was voor een college van burgemeester en schepenen, als adviserende instantie in de bijzondere procedure.

De excepties van de verwerende en de tussenkomende partij zijn gegrond. Het beroep van de verzoekende partij is niet ontvankelijk.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de bvba STORM WAASLAND is ontvankelijk.
2. Het beroep is onontvankelijk.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 275 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 1 maart 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS,	voorzitter van de tweede kamer,
	met bijstand van
Mieke DE WITTE,	toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Mieke DE WITTE

Hilde LIEVENS